

der har været tale om, er Randers Kaserne, ellers har der ikke været forslag om andre områder. Jeg kan altså ikke lade være med at nævne, at der også er modstand i Socialdemokratiets egne rækker rundt omkring i kommunerne; det har vi jo også været vidne til de sidste dage.

Men vi ved, at vores asylcentre er næsten fuldt belagt; det er så vidt jeg ved op til 93 pct., der er belagt på den måde. Vi har ingen barakbyer. I dem, vi lavede i forbindelse med bosnierloven midt i 1990'erne, havde vi 165 indkvarteringssteder, men dags dato er der faktisk kun 25 tilbage, som i øjeblikket bliver brugt af kommunerne, og hvor der er et opsigelsesvarsel på op til 5 måneder.

Ja, det var da en række spørgsmål, og jeg må se, hvad ministeren kan svare, ellers får han dem skriftligt.

Indenrigsministeren (Thorikild Simonsen):

Til fru Pernille Frahm: Det er jo da glædeligt at høre, at den borgerlige regering havde været opmærksom på SF, da den sidste lov blev vedtaget – og det kan jeg så sige at jeg ikke havde gjort på samme måde, og det kan jeg også bekræfte at jeg ikke har. Men hvad der ikke er, kan vi vel tale om. Vi er jo her og nu, og det, det drejer sig om, er at få loven vedtaget, uanset at der ikke har været tid til at føre forhandlinger med SF indtil nu.

Så spørger hr. Thulesen Dahl, om ikke det påvirker. Jo, det har fru Dorte Bennedsen på fineste måde besvaret, men det påvirker os faktisk meget, hvad man nede i Flygtningehøjkommissariatet siger omkring det her. Og så er det jo klart, at hvis det påvirker os på den måde, at nogen skal herop, så er vi også parat til at bevilge de penge, det koster.

Så er der det med lægehjælp: Jamen altså, enhver god idé – det sagde jeg i mit indlæg lige for et øjeblik siden – der kan gives til at hjælpe i nærområdet, måske ikke er det ministeriet her skal gøre, men jeg vil selvfølgelig meget gerne bringe de ting videre til de to andre ministerier, der har med den hjælp at gøre; det er Udenrigsministeriet og Udviklingsministeriet. Men jeg kan i hvert fald sige, at vi har drøftet det på indenrigsministrenes rådsmøde i Bruxelles, masser af den slags ting, der nævnes her, så jeg vil tro, at Flygtningehøjkommissariatet også er opmærksom på det. Men jeg ved i hvert fald, at der kom et større lægekorps fra Israel, som man ikke har brug for, så det skal nok lige vurderes, hvad det er, man har mest brug for.

Jeg må selvfølgelig give hr. Søren Søndergaard ret i, at i perioden før påskelørdag var stemningen en anden. Det var jo først, da formandskabet i Tyskland meddelte – det er jeg nødt til at bekræfte – at man skulle beholde dem i nærområder for ikke at hjælpe fjenden dernede; det vil jeg godt tage med. Men jeg regnede fra det tidspunkt, jeg fik opgaven og gik i gang med det.

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg gerne sige, at vi sammen med Røde Kors har fået udarbejdet sådan en større køreplan – og den vil vi gerne fremlægge i udvalget – over, hvordan man vil håndtere det, både på 6 måneder eller 12 måneder, også det, at de ikke kan sproget, det vil vi prøve at tage hensyn til. For vi er godt klar over, at de ikke uden videre kan søge arbejde, når de taler et andet sprog end os, og det er jo altså heller ikke det, vi lægger op til.

Vi lægger op til en række ting. Det vil nok føre for vidt at nævne dem alle sammen her, men børnene vil vi i alt fald give almindelig skolegang for nu at få det bekræftet én gang til. Og dér er der nogen, der har sagt, at der ikke skal stå »kan« men »skal«, og det er jeg enig i. Og ud over at lære dansk bliver de også undervist 5 eller 6 timer på deres modersmål, for at de kan være klar til at gå tilbage til deres egen skole, når de kommer tilbage.

Så blev der spurgt: Hvor skal de bo? De skal ikke bo på Randers Kaserne, og der kan for øvrigt slet ikke bo 1.500. Nu tror jeg ikke, der kommer 1.500 på én gang, jeg tror, der kommer 100 ad gangen eller noget i den retning. Og jeg har lige for nogle få dage siden talt med ikke mindre end ni kommuner, som har opsagt disse flygtningelandsbyer, og jeg tror, en stor del af dem siger ja til at beholde dem, og så får vi en ny reserve i brug. Og vi har også andre lokaler.

Nu er der jo ikke mange; der er kun én kommune, der har båret sig lidt uheldigt ad, og det kunne jeg også høre fru Pia Kjærsgaard havde bemærket, men ellers har der i og for sig været stor velvilje til at stille lokaler til rådighed. Der har også været private, der har stillet lokaler til rådighed; jeg er ikke spor bekymret for, at vi ikke kan klare den sag. Jeg tror, der er en langt større velvilje over for at klare det her end nogen sinde tidligere over for andre flygtningegrupper. Det vil være mit svar på det.

Og så skal jeg selvfølgelig gerne besvare fru Pia Kjærsgaards skriftlige spørgsmål – både dem, der er sendt, og dem, der kommer.